

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/220/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213937
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312213937.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 12C/132/2012-157 zo dňa 21. novembra 2014 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č. k. 12C/132/2012-155 zo dňa 21. novembra 2014, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a napadnuté uznesenie č. k. 12C 132/2012-155 zo dňa 21.11.2014 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi v konaniach pôvodne vedených pod sp. zn. 12C 132/2012, 12C 133/2012, 12C 136/2012, 12C 138/2012, 12C 139/2012 (veci vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C 132/2012, 12C 133/2012, 12C 136/2012, 12C 138/2012, 12C 139/2012 boli súdom prvého stupňa spojené na spoločné konanie uznesením zo dňa 16.09.2013 č. k. 12C/132/2012-30, s tým, že spoločné konanie sa bude ďalej viesť pod sp. zn. 12C/132/2012) domáhal náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v exekučných konaniach a rozhodol, že odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v exekučných veciach vedených na súde prvého stupňa, a to konkrétne:

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému Q. V., N.. XX.X.XXXX, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 36 Er 3113/2002, rozhodol súd prvého stupňa o návrhu oprávneného (navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora doručeného súdu dňa 14.10.2009, uznesením č. k. 36Er/3113/2002-11 zo dňa 14.6.2010;
- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnej Z. S., N.. XX.X.XXXX, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 36 Er 2696/2002, rozhodol súd prvého stupňa o návrhu oprávneného (navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora doručeného súdu dňa 23.11.2010, uznesením č. k. 36 Er 2696/2002-12 zo dňa 14.6.2010;
- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému L. M., N.. XX.X.XXXX, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 36 Er 280/2003, rozhodol súd prvého

stupňa o návrhu oprávneného (navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora doručeného súdu dňa 6.10.2010, uznesením č. k. 36 Er 280/2003-14 zo dňa 25.1.2011;

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému V. K., N.. X.X.XXXX, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 34 Er 1667/2003, rozhodol súd prvého stupňa o návrhu oprávneného (navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora doručeného súdu dňa 22.11.2010, uznesením č. k. 34 Er 1667/2003 zo dňa 14.3.2011;

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému Q. M., N.. XX.X.XXXX, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 34Er 1756/2003, rozhodol súd prvého stupňa o návrhu oprávneného (navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora doručeného súdu dňa 06.10.2010, uznesením č. k. 34Er 1756/2003-18 zo dňa 15.3.2011;

Z predloženého znaleckého posudku č. 1/2014, zo dňa 17.01.2014 vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave súd prvého stupňa zistil, že predmetom znaleckého posudku bolo posúdenie činnosti a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa ako aj činností, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, keď tieto neskoro rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora, s tým, že znalecký ústav sa nezaoberal majetkovou škodou, vzniknutou navrhovateľovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Súd prvého stupňa na predmetný znalecký posudok neprihliadal, argumentujúc tým, že tento nebol vypracovaný na danú prejednávanú vec, keď navyše ani nevypovedá o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť. Podľa prvostupňového súdu sa v danom prípade jedná len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania, pričom znalci sa zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej Slovenskej republiky bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam.

Po právnej stránke súd prvého stupňa posúdil vec v zmysle § 9 ods. 1, § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 44 ods. 5, § 238 ods. 1, § 238 ods. 2 zákona č. 233/1995 Exekučný poriadok a dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil dôkaznú povinnosť, riadne nepreukázal uplatnený nárok, nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov spájajúcich vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom musia byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky a/ nesprávny úradný postup, b/ existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup (a/) súd prvého stupňa argumentoval tým, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa súdu prvého stupňa súd v rozhodnom období nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekúcie a to s poukazom na § 44 ods. 5 v spojení s § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Súd prvého stupňa mal za to, že v danom konaní nie je oprávnený skúmať tzv. prietahy v konaní, keď na ich preskúmanie je oprávnený len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy.

Vo vzťahu k existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy ako ďalšieho predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu (ad b/) mal súd prvého stupňa za to, že v prípade vzniku škody je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, na preukázanie ktorých je povinný navrhovateľ. Podľa súdu prvého stupňa navrhovateľ neprodukoval žiaden dôkaz resp. dôkazy preukazujúce vznik majetkovej ujmy a jej výšku, pričom nijakým spôsobom nepreukázal, že práve v období od podania žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom a rozhodnutím o tejto žiadosti mu vznikla škoda, a to v konkrétnej výške 175,-eur. Podľa prvostupňového súdu právo na náhradu nemajetkovej ujmy

v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Nedodržanie zákonnej lehoty samo o sebe nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na účastníka v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Navrhovateľ v návrhu poukázal, že zbytočnými a právne nezdôvodniteľným časovým omeškaním v rozhodovaní exekučného súdu mu bol spôsobený s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, pričom vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu spôsobila hospodársku stratu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V dôvodoch napadnutého rozsudku prvostupňový súd okrem iného argumentoval aj tým, že nemohol navrhovateľovi priznať požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle žalobného návrhu, zdôvodnenie ktorej sa pohybovalo len v rovine hypotetických tvrdení, nakoľko navrhovateľ nijakým spôsobom bližšie nešpecifikoval a nekonkretizoval aké konkrétne podnikateľské aktivity a konkrétne podnikateľské plány boli „nezákonným“ rozhodnutím ovplyvnené a v akom rozsahu. Súd prvého stupňa neakceptoval navrhovateľom paušalizovanú náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko mal za to, že je potrebné prihliadať na význam sporu navrhovateľa, a to najmä pri právnických osobách, kde je nutné zohľadniť podnikateľskú činnosť tej - ktorej osoby.

Čo sa týka príčinnej súvislosti - kauzálny nexus - medzi škodou a nesprávnym úradným postupom (ad c/) o ten ide podľa prvostupňového súdu vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Tvrdil, že otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ale skutkovú, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je pritom treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku. Mal za to, že navrhovateľ ani v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej a nemajetkovej ujmy.

O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy konania nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojom návrhu upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nezhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávaní práva na nestranný súd. Navrhovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva navrhovateľa

na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporkyne, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej navrhovateľ poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa navrhovateľa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že odporkyňa sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadřila, navrhovateľ uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. na základe navrhovateľom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Navrhovateľ taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, ako aj poštovných a telekomunikačných výdajov, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo nemožno ústavnoprávne akceptovať. Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorý si nechal vyhotoviť, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní návrhu na začatie konania v dôsledku narastania škody. Namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody a z ktorého jednoznačne vyplývajú konkrétne náklady vynaložené navrhovateľom v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Zároveň súčasťou posudku sú aj prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, na poštovné a na telekomunikačné služby. K nemajetkovej ujme navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce

dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmom analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že práva navrhovateľa boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Za irelevantné považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, keďže súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, taktiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom, ako aj úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, pretože tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. V závere svojho odvolania navrhovateľ k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento súdu prvého stupňa doručený pred nariadeným pojednávaním, súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolačný súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Zodpovednosť za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci spôsobenú nesprávnym úradným postupom jeho orgánmi verejnej moci je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup štátneho orgánu; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Po oboznámením sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa postupoval správne, keď sa zameril na zisťovanie základných zákonných predpokladov pre priznanie náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pričom dospel k správne záveru, že navrhovateľ, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno, v predmetnej veci nepreukázal naplnenie vyššie uvedených zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa aj patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2, 3 O.s.p.), keď v odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné. Odvolací súd sa pritom v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil.

Primárne, vo vzťahu k rozporuplným a reálnemu stavu nezodpovedajúcim tvrdeniam navrhovateľa prezentovaným v jeho odvolaní, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa sa zaoberal návrhom navrhovateľa na prerušenie konania, a to pred meritórnym rozhodnutím - na pojednávaní konanom pred súdom prvého stupňa dňa 21.11.2014, pričom dospel k správne záveru, že v danej veci neboli dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (obligatórne prerušenie konanie) ani v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že ako vyplýva z obsahu spisového materiálu (č. l. 137, 153 a nasl. spisu) a ako správne uvádza aj súd prvého stupňa vo svojom uznesení zo dňa 21.11.2014 č. k. 12C/132/2012-155, podanie navrhovateľa zo dňa 14.11.2014 (doručené súdu prvého stupňa dňa 18.11.2014) označené ako „návrh na zrušenie nariadeného pojednávania“ obsahujúce žiadosť o prerušenie predmetného konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd podľa čl. 127 Ústavy SR zo strany navrhovateľa v prebiehajúcim konaní, je resp. bolo obsahovo totožné s podaním navrhovateľa zo dňa 27.02.2014 (doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.02.2014), o ktorom už súd prvého stupňa rozhodol uznesením č. k. 12C 132/2012-67 zo dňa 03.03.2014. Uznesením č. k. 12C 132/2012-67 zo dňa 03.03.2014 súd prvého stupňa pritom rozhodol tak, že návrh navrhovateľa (zo dňa 27.02.2014 doručenom súdu prvého stupňa dňa 28.02.2014) na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej výsledkom

bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu vo veci vylúčenia sudcu povereného pojednávaním vecí, zamietol. Predmetné uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 03.03.2014 bolo na odvolanie navrhovateľa Krajským súdom ako odvolacím súdom potvrdené, a to uznesením č. k. 4Co 232/2014-112 zo dňa 25.07.2014. Názor navrhovateľa prezentovaný v jeho odvolaní, že súd prvého stupňa mal rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania samostatným uznesením pred rozhodnutím o veci samej, teda nemá oporu v reálnom stave prejednávanej veci, nakoľko z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvého stupňa rozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 14.11.2014 doručenom súdu prvého stupňa dňa 18.11.2014 (samostatným) uznesením č. k. 12C 132/2012-155 zo dňa 21.11.2014 a vo veci samej rozsudkom č. k. 132/2012-157 zo dňa 21.11.2014 (tzn. samostatným rozhodnutím), pričom navrhovateľ napadol obe tieto súdne rozhodnutia samostatnými odvolaniami (č. l. 169 spisu - odvolanie voči uzneseniu súdu prvého stupňa č. k. 12C/132/2012-155 a č. l. 189 spisu - odvolanie voči rozsudku súdu prvého stupňa č. k. 12C/132/2012-157). V tejto súvislosti považuje odvolací súd za nutné uviesť, že už z tohto je zrejmé, že navrhovateľove podania sú bez ohľadu na charakter a osobitosť prejednávanej veci formulárové, neodrážajúce reálny stav spisu. Takýto postup navrhovateľa, najmä jeho námietky vytykajúce také pochybenia, ktoré z obsahu spisového materiálu nevyplývajú, sú svedectvom toho, že navrhovateľ neprejavuje prejednávanej veci a priebehu konania dostatočnú pozornosť a tým len zbytočne predlžuje jednotlivé konania.

K odvolacím námietkam navrhovateľa odvolací súd uvádza, že za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. môže súd uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť vec bez prítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitý dôvod môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcej súdnej konaní a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedlniteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa okolností toho - ktorého prípadu.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ svoju neúčasť na pojednávaní konanom na súde prvého stupňa dňa 21.11.2014, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku, ospravedlnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 14.11.2014 - doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.11.2014. V predmetnom podaní navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávanie a prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu vo veci, a to vzhľadom na navrhovateľom podanú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podľa článku 127 ústavy proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci vylúčení. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na zrušenie či odročenie pojednávania ako nedôvodnú. Zo zápisnice o pojednávaní konanom na súde prvého stupňa dňa 21.11.2014 (č. l. 153 spisu) vyplýva, že vzhľadom na návrh navrhovateľa na zrušenie nariadeného termínu pojednávania zo dňa 14.11.2014 obsahujúci návrh navrhovateľa na prerušenie konania, došlo na predmetnom pojednávaní k vyhláseniu uznesenia, ktorým súd prvého stupňa návrh navrhovateľa do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, zamietol. Vychádzajúc z písomného vyhotovenia predmetného uznesenia (č. k. 12C/132/2012-155 zo dňa 21.11.2014) súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že zo strany navrhovateľa išlo o identické podanie (obsahovo totožné), o ktorom už bolo v konaní právoplatne rozhodnuté.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je preto dôvodná ani tá odvolacia námietka navrhovateľa, že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca. Navrhovateľ pritom v odvolaní neuviedol žiadne iné dôvody zaujatosti zákonného sudcu než v návrhu resp. jednotlivých návrhoch na začatie konania. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že otázka nestrannosti konajúceho sudcu, ktorú navrhovateľ opätovne (a z totožných dôvodov ako v návrhu resp. návrhoch na začatie konania) namietal, už bola vo všetkých veciach, ktoré sa pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pôvodne viedli pod sp. zn. 12C 132/2012, 12C 133/2012, 12C 136/2012, 12C 138/2012, 12C 139/2012, v konaní právoplatne vyriešená, a to Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom postupom podľa § 16 O.s.p. tak,

že vec prejednávajúca (zákonná) sudkyňa Okresného súdu Bratislava III JUDr. Viera Sládečková nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania v daných veciach, následne spojených na spoločné konanie vedené ďalej pod sp. zn. 12C/132/2012.

Neobstojí ani odvolacia námietka navrhovateľa ohľadom porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, nakoľko navrhovateľ napriek riadnemu a včasnému predvolaniu si bezdôvodnou neúčastťou na pojednávaní sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Odvolací súd nespochybňuje zásadu kontradiktórnosti konania, pod ktorú možno subsumovať právo účastníka konania byť oboznámený s predloženými dôkazmi a vyjadreniami, vyjadriť sa k nim a predložiť či označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak nie je možný čisto absolútny, resp. formalistický výklad tejto zásady bez väzby na ostatné zásady občianskeho súdneho konania (napr. zásadu hospodárnosti a plynulosti súdneho konania). Navrhovateľ navyše napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. neoznačil ani nepredložil mimo návrhu na začatie konania ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedôvodné sú preto aj odvolacie námietky navrhovateľa ohľadom toho, že postupom súdu prvého stupňa mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko na pojednávaní chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, okrem iného aj znalecký posudok. Podľa názoru odvolacieho súdu táto argumentácia navrhovateľa uplatnená v jeho odvolaní taktiež svedčí len jeho nepozornosti, keďže na predmetný znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave v konaní poukázal, súd prvého stupňa sa s ním oboznámil na pojednávaní konanom dňa 21.11.2014, ako to vyplýva zo zápisnice z tohto pojednávania a s týmto dôkazom sa vysporiadal aj v odôvodnení napadnutého rozsudku. Navrhovateľ na preukázanie svojich tvrdení v priebehu konania predložil ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný dňa 17.1.2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave (navrhovateľ požiadal o založenie originálu znaleckého posudku do registra Spr. podaním zo dňa 21.05.2014. Predmetný znalecký posudok je zaregistrovaný na Okresnom súde Bratislava III pod č. Spr 3272/2014). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa na predmetný znalecký posudok neprihliadal z dôvodu, že podľa názoru prvostupňového súdu tento nebol vypracovaný na danú prejednávajúcu vec a navyše nevytvára o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v jednotlivých exekučných konaniach vzniknúť. Súd prvého stupňa preto dospel k správnejmu záveru, že v danom prípade sa jedná len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tento listinný dôkaz nepreukazuje vznik a výšku skutočnej majetkovej škody v tejto konkrétnej veci. Uvedený posudok iba vyčísluje náklady všeobecne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach. Takto vyčíslené výdavky nie sú skutočnou škodou, ktorú bol navrhovateľ povinný v konaní preukázať, keďže ide iba o všeobecne vyčíslené náklady nepreukazujúce vznik a výšku majetkovej škody konkrétne v prejednávanej veci.

Odvolací súd zároveň poukazuje na ust. § 120 ods. 1 prvá veta v spojení s ods. 4 O.s.p., podľa ktorého je povinnosťou účastníka konania predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, o čom bol navrhovateľ v konaní riadne poučený (aj v predvolaní na pojednávanie vytýčené na deň 07.03.2014 ako aj v predvolaní na pojednávanie vytýčené na deň 21.11.2014). Navrhovateľ si však túto svoju povinnosť napriek vedomosti o vytýčenom termíne pojednávania, ktorého sa z vlastnej vôle nezúčastnil, nesplnil a neoznačil žiadne ďalšie dôkazy, z ktorých mala vyplývať výška ním uplatnenej škody. V zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. bol pritom súd prvého stupňa povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť na vykonanie procesných úkonov a účasti na pojednávaní, avšak nakoľko sa navrhovateľ na pojednávanie nedostavil a nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, resp. prípadný dôvod, pre ktorý žiadal o odročenie pojednávania, neexistoval ani v čase jeho nariadenia a iný dôležitý dôvod navrhovateľ neuviedol, súd prvého stupňa nepochybil, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na obsah spisu aj vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Pokiaľ teda navrhovateľ v odvolaní namieta, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy, táto námietka nie je dôvodná. Súd prvého stupňa sa na preukázanie tvrdení navrhovateľa primárne oboznámil s exekučnými

spismi Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36Er/3113/2002, 36Er/2696/2002, 36Er/280/2003, 34Er/1667/2003, 34Er/1756/2003, ktoré tvoria samotný právny a skutkový základ predmetného sporu. Súd prvého stupňa do rozhodnutia o veci samej poskytol navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť a navrhnuť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Odvolací súd má za to, že navrhovateľ nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. V danej veci súd prvého stupňa poskytol účastníkom (aj právnenému zástupcovi navrhovateľa) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť bez uvedenia (ospravedlniteľných) dôvodov účastník nevyužije, takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v jeho prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ v návrhu a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prieťahov v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka týkajúca sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je totiž odvolaciemu súdu známe, že navrhovateľ podal množstvo návrhov na začatie konania, týkajúcich sa totožných účastníkov s takmer totožným skutkovým základom. Samotný navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a procesné návrhy v týchto konaniach odôvodňuje identicky, t.j. „formulárovým spôsobom“, pričom rozdiely sa týkajú iba spisových značiek exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie napadnutého rozsudku s inými rozsudkami, najmä ak súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku zaoberal skutočne iba predmetnou vecou. Naproti tomu navrhovateľ v odvolaní uviedol viaceré odvolacie dôvody, ktoré nekorešponujú s priebehom predmetného konania či s odôvodnením napadnutého rozsudku. V odvolaní je tak viacero rozporov, keď napr. navrhovateľ na jednej strane namietol, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením odporcu a na druhej strane že nakoľko sa odporca nevyjadril, mal súd prvého stupňa rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (postup v zmysle § 153b O.s.p. je však upravený ako možnosť a nie povinnosť súdu). Rovnako navrhovateľ na jednej strane namietol prejednanie veci na pojednávaní v jeho neprítomnosti v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., no na strane druhej namietol skutočnosť, že v predmetnej veci sa neuskutočnilo pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

K námietke navrhovateľa, že je nesprávny záver súdu prvého stupňa, že nepreukázal výšku škody a náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd dodáva, že dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže vznik a výšku škody odvodzovať od jej paušálneho vyčíslenia. Nakoľko navrhovateľ neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik a výšku škody a ani jej príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, neunesol dôkazné bremeno a súd prvého stupňa preto z uvedeného dôvodu návrh v tejto časti správne zamietol. Rovnako v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu odvolací súd uvádza, že samotné nedodržanie zákonnej lehoty bez preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, nezakladá bez ďalšieho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Navrhovateľ tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal; uvádzané skutočnosti tak ostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho zásahu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sú to práve okolnosti predmetnej veci, ktoré by neumožnili priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade preukázania tvrdení navrhovateľa. Je síce povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uvedené zásady však platia pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových návrhov, v rámci prevencie (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jej podania schopný vybaviť, a je povinná akceptovať, že vybavenie jej vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných navrhovateľov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a navrhovateľ nemohol reálne očakávať, že súd promptne vybaví všetky jeho veci na úkor všetkých ostatných. Navrhovateľ preto nemohol legitímne očakávať vybavenie všetkých svojich žiadostí

v zákonnej lehote a nemohol preto z dôvodu jej nedodržania zažiť stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci.

Čo sa týka ďalších námietok, uvedených v odvolaní, tieto boli identické ako obrana pred súdom prvého stupňa, s ktorou sa v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd vysporiadal a závery ktoré prijal sú odvolacím súdom akceptovateľné. Navrhovateľ neprodukoval žiadne také dôkazy, ktoré by neboli predmetom posúdenia a hodnotenia súdom prvého stupňa a ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia. Skutočnosť, že sa navrhovateľ nestotožňuje s právnymi závermi prvostupňového súdu, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvého stupňa jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám navrhovateľa o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď tento sa neodchyľil od znenia príslušných ustanovení právneho predpisu, ani nepoprel ich účel a význam.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Následne sa odvolací súd zaoberal odvolaním navrhovateľa voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava III (súdu prvého stupňa) č. k. 12C/132/2012-155 zo dňa 21.11.2014.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu vo veci vylúčenia sudcu povereného pojednávaním veci.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dňa 18.11.2014 doručil právny zástupca navrhovateľa súdu podanie, ktorým súdu oznámil, že z dôvodu dosiahnutia ochrany podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, v zmysle článku 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie jeho základných práv a slobôd spôsobené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, pričom zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že navrhovateľ svojím podaním zo dňa 28.2.2014 súdu (tak isto) oznámil, že z dôvodu dosiahnutia ochrany podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, v zmysle článku 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie jeho základných práv a slobôd spôsobené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, pričom zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR. Tento návrh odôvodnil tým, že už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosť, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednaním a rozhodnutím veci. Hoci mu bolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania veci vylúčení, s týmto rozhodnutím však navrhovateľ zásadne nesúhlasil a tvrdil, že sú tu dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III. Doklad o podaní sťažnosti na Ústavný súd SR navrhovateľ súdu nezaslal.

Súd prvého stupňa preskúmal predmetné podanie navrhovateľa zo dňa 18.11.2014 s podaním právneho zástupcu navrhovateľa zo dňa 28.02.2014 a skonštatoval, že sa jedná o obsahovo totožné podanie, o ktorom už súd prvého stupňa (Okresný súd Bratislava III) rozhodol dňa 3.3.2014 uznesením č. k. 12C/132/2012-67 tak, že návrh navrhovateľa zamietol. Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave dňa 25.7.2014 uznesením č. k. 4Co/232/2014-112 napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 3.3.2014 č. k. 12C/132/2012-67 potvrdil. Na základe týchto skutočností súd prvého stupňa rozhodol tak, že návrh navrhovateľa zo dňa 14.11.2014, doručený súdu prvého stupňa dňa 18.11.2014, ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Súdu prvého stupňa vytkol nesprávne právne posúdenie veci tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne (neúplne) zistil skutkový stav veci, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, nakoľko v ňom vôbec nekonkretizuje svoj záver o nesplnení podmienok pre prerušenie konania, a teda porušuje

aj právo žalobcu na súdnu ochranu. Napadnuté rozhodnutie považoval za arbitrárne a ústavne neakceptovateľné. Ďalej uviedol, že súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov podľa ich obsahu a nie podľa času, kedy boli na súde uplatnené (skôr či neskôr pred pojednávaním). Mal za to, že riadne a včas požiadal o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a predložil s nimi spájané listiny. Poukázal na svoje podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného, a to okrem iného aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V tejto súvislosti navrhovateľ upozornil na právny názor Krajského súdu v Trnave v právne a skutkovo zhodnej veci v rozhodnutí zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24, ako aj v ďalších 50 veciach a tiež na právne názory Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove. Rovnako je rozhodnutie krajského súdu v rozpore aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za týchto okolností a s vedomím, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, podľa jeho názoru nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie malo byť prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu tak, ako žiadal.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal a prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa v prejednávanej veci domáha voči odporcovi náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III. Navrhovateľ v konaní, podaním zo dňa 14.11.2014, doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.11.2014, s poukazom na § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., navrhol prerušenie konania, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o podanej ústavnej sťažnosti. Predmetom tejto sťažnosti bolo rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím krajského súdu o nevyllúčení sudcu povereného prejednávaním veci.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky na prerušenie konania tak podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (obligatórne prerušenie konania) ako ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania). Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že podanie navrhovateľa zo dňa 14.11.2014, doručené súdu prvého stupňa dňa 18.11.2014, je obsahovo totožné s podaním navrhovateľa zo dňa 27.02.2014, doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.02.2014, pričom o podaní zo dňa 27.02.2014 už bolo súd prvého stupňa (Okresný súd Bratislava III) rozhodnuté dňa 3.3.2014 uznesením č. k. 12C/132/2012-67 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.07.2014 č. k. 4Co/232/2014-212, preto identický (obsahovo totožný) návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 14.11.2014 je nedôvodný. Na zdôraznenie vecnej správnosti výroku napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že už v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o („prvej“) žiadosti navrhovateľa na prerušenie konania

do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o predmetnej ústavnej sťažnosti navrhovateľa na Ústavnom súde Slovenskej republiky zo dňa 27.02.2014, doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.02.2014, žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti navrhovateľa neprebiehalo. Ústavný súd Slovenskej republiky totiž okrem iných aj túto sťažnosť navrhovateľa, uznesením č. k. II. ÚS 650/2013-11 zo dňa 11. decembra 2013 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie. Za tejto situácie, preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, nakoľko v čase rozhodovania súdu prvého stupňa toto už bolo skončené. V nadväznosti na uvedené tak ani odvolacie námietky navrhovateľa nemohli privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

V prejednávanej veci teda neexistovali dôvody zakladajúce zákonnú povinnosť súdu prerušiť konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a počkať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Taktiež neprebiehala žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. majúca význam pre rozhodnutie súdu v danej veci.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava III (súdu prvého stupňa) č. k. 12C 132/2012-155 zo dňa 21.11.2014 v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v tomto konaní plne úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli (v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. absentoval návrh na ich priznanie).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.